

ಹಾಲು ಬೆಳದಿಂಗಳ ಇರುಳುಮತ್ತೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತು ಬಯಲು

ಬಾಲಣ್ಣ, ಅನಂತಣ್ಣ ಮತ್ತು ನಾನು ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಆಗಾಗ ಅಲ್ಲ. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಸಲ ಮಾತ್ರ. ಆಲಿಂಬುಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗಲೇ ಈ ರೂಢಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದೆವು. ಸಿನಿಮಾನಟ ಸತ್ಯನ್ ತೀರಿಕೊಂಡ ಸಂಕಟ ಮರೆಯಲು ನಾವು 'ತೋಕ್ಕುಕಳ್ ಕಥ ಪರಯುನ್ನು' (ಬಂದೂಕುಗಳು ಕತೆ ಹೇಳುತ್ತವೆ) ಎಂಬ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡಿದ್ದೆವು.

ಸಿನಿಮಾಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಪಣಿಯರು ಆತುರಾತುರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮಾತುಕತೆ, ಹಳ್ಳಿಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದು ಮೋಜಿನ ಸಂಗತಿಯಾಗಿತ್ತು.

ಇದರ ನಡುವೆ ಮಾವ ಮತ್ತು ಅತ್ತೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಬಹುಶಃ ಭತ್ತ ಕುಟ್ಟುವ ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ

ಬಂಧಿಯಾಗಿರುವಾಗಲೇ ಅವರು ಕನಸು ಕಂಡಿರಬಹುದು. ರತಿ ಅಥವಾ ಸುಮಿತ್ರಾ... ಅದಷ್ಟೇ ಅವರ ಯೋಚನೆಯಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಸುಮಿತ್ರಾಳ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿದೆಯೆಂದು ಖಚಿತವಾದ ಕೂಡಲೇ ಅವರು ಮುಂದಿನ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ರೂಪಿಸತೊಡಗಿದ್ದರು.

'ಡಿಗ್ರಿ ಇದೇಂತ ನೀನು ಸುರೇಂದ್ರನ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಊರು ಬಿಡುವುದೇನೂ ಬೇಡ' ಮಾವ ಉಪದೇಶ ನೀಡಿದರು, 'ಇರುವ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ನಡೆಸೋಂಡು ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು. ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರಿಗಿಂತಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬದುಕೋಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ.'

ನನ್ನ ಒಳಗಿನ ಪಲಾಯನದ ವಾಸನೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದು ಮಾವ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದರೆ? ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ

ಅಂದಿನಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯದ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳಿಯೇ ಕೃಷಿಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಿದ್ದು. ನನಗೆ ಮದುವೆಗೆ ಮೊದಲೇ ಒಂದು ಕೆಲಸ ಗಿಟ್ಟಿಸಬೇಕೆಂಬ ಹಂಬಲವಿತ್ತು. ಅದೇನೇ ಆದರೂ ಒಬ್ಬ ರೈತನಿಗೆ ರೈತನ ಸಂಸ್ಕಾರ ಮಾತ್ರವಿರುತ್ತದೆ. ವಾರದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಬಂದು ಹೋಗುವ ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೆಲಸವಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಸಂಬಳ ಕೊಂಚ ಕಡಿಮೆಯಾದರೂ ಗೌರವವುಳ್ಳ ಕೆಲಸಬೇಕು. ಅದರ ನಂತರ ಸುಮಿತ್ರಾಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಆಗಾಗ ನಗರಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಾಹಾಕಬೇಕು. ನಿಧಾನಕ್ಕೆ ಅವಳನ್ನು ನಗರ ಸಂಸ್ಕಾರವಿರುವ ಗೃಹಿಣಿಯನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು. ಕೆಲಸ ಇರಲಿ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಹಿರಿಯರಿಬ್ಬರನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ತಕ್ಷಣ ತನ್ನ ಮದುವೆಯೆಂದು ಸುಮಿತ್ರ ಲೆಕ್ಕ

